

Goigs de Nostra Senyora de Bellvitja, venerada en lo terme de Hospitalet, bisbat de Barcelona

L'Hospitalet de Llobregat

Ubicació

Comarca: Barcelonès
Lloc/Adreça: Ermita de Bellvitge

Coordenades:

Latitud: 41.34742
Longitud: 2.10969
UTM Est (X): 425518
UTM Nord (Y): 4577707

Classificació

Número de fitxa 08101 - 406
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Música i dansa
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVII-XX
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: publicat
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Religios
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dt., 23/01/2018 - 01:00

Descripció

Goigs de Nostra Senyora de Bellvitja, venerada en lo terme de Hospitalet, bisbat de Barcelona que diuen:
Mare de Deu humanát, / y dels Homens Protectora: / En Bellvitja, gran Senyora, / mostraus vostra pietát. /
Lo Hospitalét, Terme rich, / te per ditxa principál / lo tenir baix son abrich / lo deposit Celestial / de vostra
Imatge, que adora / ab amor molt inflamát. / En Bellvitja, gran Senyora, mostraunos vostra pietát. / En altre
temps una Estrella / prop del Bou vos descobrí: / mes de vostra Imatge bella / lo Bou mostras doná aquí: /
vos saludá la Pastora / en Tauro Sol agraciát. / En Bellvitja, gran Senyora, / mostraunos vostra pietát. /
Bellvitg se deya'l Terreno, / hont fou trobada la Imatge; / així dit per tant ameno / Bella vista, ó Bell viatge:
/ cada epíteto millora, / sent Vos lo Significát. / En Bellvitja, gran Senyora, / mostraunos vostra pietát. /
Aquells antichs Catalans, / (ó sempre devót país!) / vinguda Vos á sas mans, / Temple os feren de improvís:
/ Mes la guerra lo desflora, / segons diu la antiguedát. / En Bellvitja, gran Senyora, / mostraunos vostra
pietát. / Situada com estáu / entre Arboledas frondosas, / ben clarament nos mostráu / timbres, y prenas
gloriosas. / Sou Planta reformadora / del fruyt del ARbre vedát. / En Bellvitja, gran Senyora, / mostraunos
vostra pietát. / Sou Vara de aquella flor, / que á tot mal olor anula; / Terra de Forment millor, / sens blat orb,
jull, ni cogula. / Lo Talp, y la Serp traydora / hi tenen lo pas tancát. / / En Bellvitja, gran Senyora, /
mostraunos vostra pietát. / Qual podrá ser lo Pagés, / que á Vos no sia devót; / quant molt notori li es, / que
lo Fruyt de Vos ve tot? / Per ser Vos mereixedroa, / plu en temps de sequedát. / En Bellvitja, gran Senyora, /
mostraunos vostra pietát. / Barcelona per tot mal / remey te en Vos, Reyna pia, / lo carrer del Hospital / ho
canta ab la Espasería; / puix sent Vos la Intercessora, / de pesta se han preservát. / En Bellvitja, gran
Senyora, / mostraunos vostra pietát. / Molts, que vingueren ploránt / á Bellvitja en cas sabút, / que s'en han
tornát cantánt / ab lo favor, y salút: / bon despaig logra en tot hora, / qui ve ab fé, y humilitat. / / En
Bellvitja, gran Senyora, / mostraunos vostra pietát. /

En professó de Pregarias se ajustará la posada seguent.

Lo Hospitalét, y Marina / á vostras plantas postráts / demanám, Reyna divina, perdó de nostres pecats; / y
quéns miréu Protectora / en nostra necessitat / / En Bellvitja, gran Senyora, / mostraunos vostra pietát. /

v. Ora pro nobis Sancta Dei Genitrix

r. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

OREMUS.

Concede nos famulos tuos, quaesumus, Domine Deus, perpetua mentis, corporis sanitate gaudere; gloriosa
Beatae semper Virginis intercessione, á praesenti liberari tristitia, aeterna perflui laetitia.

Ne despicias, Omnipotens Deus, Populum tuum in necessitate clamantem, sed propter gloriam Nominis tui
tribulatis succurre placatus. Per Christum Dominum nostrum. Amen

Barcelona.- Estampa dels Hereus de la V. Pla, carrer de la Princesa.

Història

Els goigs són cançons populars o poesies de caire religiós, adreçades als sants, les santes, la Mare de Déu o
Crist. Tradicionalment es canten en les festivitats religioses. Acostumen a tenir dues parts: a la primera
s'explica la vida, miracles i martiri del sant; mentre que a la segona se li fan peticions de protecció per a la
comunitat.

La tradició dels goigs té els seus orígens en la representació dels misteris medievals. La primera vegada que
es troba documentada la paraula goigs és a la Crònica de Ramon Muntaner (1325-1328), on consta que ja
se'n cantaven, i el primer text conegut de goigs són els Goigs de Nostra Dona, conservats al manuscrit del
Llibre vermell de Montserrat (de final del segle XIV). Els gremis i confraries, especialment la del Roser,
popularitzen els goigs dels seus patrons respectius. Malgrat tot, els goigs tal i com els coneixem i que es
canten actualment, cal situar-la a partir de la determinació del Concili de Trento (1545-1563), per potenciar

la pietat popular a través d'aquest tipus de manifestacions litúrgiques. El gran moment de creació dels goigs fou el segle XVII, quan totes les esglésies parroquials, així com les capelles i capelletes més petites foren dotades d'aquestes manifestacions. Es desconeix el creador de la lletra i la música dels goigs, però quasi bé tots foren editats per impremta durant les primeres dècades del segle XX, i les músiques foren recompostes i arranjades també durant aquest període.

Bibliografia

VIVES i SABATÉ, Ricard (1972). L'Ermita de Bellvitge i els seus goigs. Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat.

